

Dlouho jsem přemítal, na kterém slově z názvu kapely (**Knezaplacení**) a desky (**Labyrint přání**) recenzi postavit. Jestli je to spíše labyrint přání, někdy nesplněných, nebo spíše k nezaplacení. Od obojího asi trochu. Primárně je z desky znát nadšení z hraní, nadšení tak opravdové a upřímné, že se přenáší i na ostřílené matadory naší hudební scény a ti ochotně a se slyšitelným potěšením se skupinou spolupracují (

Jitka Vrbová

). Sekundárně pak poznáte zájem členů kapely o tvorbu svých přátel, konkurentů či vzorů – jinými slovy, že kapela neposlouchá jen sebe, ale je evidentně obeznámena alespoň s některými jistotami nejen folkového žánru a má chuť si vyzkoušet, zdali by to taky uměli tak zahrát.

A tady narážíme na hlavní úskalí. Deska je výrazově i žánrově rozklížená, nadržuje pohromadě a projev kapely není tak vyzrálý a silný, aby on byl tím spojovacím tmelem hodně různorodých písniček. Některé navíc cover verze v provedení kapely snesou (*Dívka z Ipanemy*), jiné jsou vysloveným omylem (

Taši Delé

). Tezi o síle interpreta, který může vyznění skladby úplně otočit, potvrzuje právě Jitka Vrbová, která (spolu se saxofonem S. Chmelíka) v písni

Černý Orfeus

vytvořila dojem, že posloucháme jazzovou skupinu a jazzovou desku. Bohužel, jen na tuto a ještě jednu písničku. Pak se sen rozplyne a vracíme se tu k folku, tu ke střednímu proudu, tu ke swingu a kapela, trochu upozaděná v písních Jitky Vrbové, nastupuje s plnou silou, ne však s přesvědčivým názorem.

Trochu paradoxně jsou tedy nejlepší úvodní dvě, resp. tři písně z vlastní autorské dílny (zejména *Podzimní labyrint* a *Kolikrát*) skupiny. Když jsem desku poslouchal poprvé, tak během jejich poslechu mé nadšení rostlo a postupně jsem přidával body/hvězdičky. Nárůst bodů se zastavil po *Dívce z Ipanemy*, ještě Jitka Vrbová udržela neměnnou úroveň, ale druhá polovina desky už jen hvězdičky z mého hodnocení ubírala. Jako kdyby skupina s postupujícím časem CD ztrácela sílu a elán. Ani ne tak padání řemene, jako dojezd volnoběhem v druhé polovině CD. Z druhé poloviny desky tvoří výjimku jen *Hej, ten fígl* (také převzatý). Možná, kdyby Knezaplacení natočili osmi – devítipísňové album, dostalo by nakonec více bodů, než v podobě patnáctipísňové.

Skupině sedí spíše člennější a rychlejší písně, v pomalých (*Dopis* nebo *Nancy*) vyniknou všechny pěvecké nejistoty a nesmělosti, v *Nancy* navíc i (opravdu příšerná, to se na mě nezlobte) „Czenglish“, a také jistá aranžérská plochost. To vše mizí ve skladbách rychlejších či stylově vyprofilovaných (ty s Jitkou Vrbovou nebo *Hej ten fígl*).

Labyrint k nezaplacení

Napsal uživatel Miloš Keller
Sobota, 06 Listopad 2010 09:51

A tak skupina nechtěně naplňuje obsah názvu desky – je to skutečně labyrint stylů, ve kterém se ale bohužel jako první ztratila kapela a hned po ní i posluchač. Aby mi bylo rozuměno: není to zlá deska, jen by prostě méně bylo v tomto případě více – polovina desky by přesněji a přesvědčivěji vystihla tvář kapely. Víte co? Poslouchejte to jen do tracku č 8, pak skočte na 13 a pryč. A zůstane ve vás nakonec z desky docela slušný dojem.

{desky 737}